

SZÍV ERNŐ

Az idei vigasz

Na, és hogy miféle dolog, például, a költők közötti kapcsolat, a költők közötti beszéd, az átszólás, az idézés, az utalás. Egyikük szavaiból kihallom, pedig félsüket lennék, a másikat is, ez milyen jó. Hogy hallani Tandoriból meg Kertészből, ebből a két, egymástól milyen távolságra egzisztáló univerzumból, Szép Ernőt. Azért néha meglepődöm, mint az asztalon felejtett boros pohár, amikor kel hajnalban és az éjszaka összes kedves mocskától véres a Nap. Időztem a JAK-táborban a fáradó nyár végén, és sok minden történt, olykor izgatott füstben ringott nagyterasz, olykor magában beszélt, dúdolt csak, máskor meg mulatozott, bölcs volt, vitába merült a pódium. Az egyik este beültem két költő bemutatkozására. Milyen rossz ez a szó, bemutatkozás, kérem szépen, van egy könyv, írtam egy kötetet, erről a jóról és arról a balsorsról, ilyen és így változó vágyakkal meg elgondolásokkal, átírtam, húztam, leizzadtam, dideregtem, földadtam többször, temetni akartam, mégis itt van, és akkor azt akarom mondani róla, hogy. Kisfényű, bizonytalan életem eddig a pontig. Anya, anyukám. Apa. Szép, a szorongás hiányában történő családom. Egy bizonyos szerelmem. A mind barátságatlanabb jelen. Satöbbi. Irodalmi est. Az egyik könyvnek az volt a címe, hogy Strand. A másiknak az, hogy A hangyák élete. Simon Bettina és Németh Bálint voltak a szerzők. JAK-füzetek, ssss. Édesem, hát nekem is van jakfüzetem, nem azért mondom, ezerszáz éve, hogy lett, már nem is tudom, hogyan, mindegy is, mert azon a szigligeti késő estén egyszer csak elhangzott egy kérdés, szokásos, olyan bevett, a rutin megbízható cérnaszálaiból szótt, hogy ti. kikhez illenének, tagozódnának, kihez mérnék magukat a leginkább, vagy kikre gondolnak a gondolás többes erejével, mire ők, ez a két fiatal ember, ez a két fiatal költő olyan neveket említett mélységes nyugalommal és a legnagyobb magától értetődöttséggel, hogy tátva maradt a szám. Nem mintha nem ismertem volna a két költőt. Olyan irodalmi őszinteség volt ez, amivel én milyen ritkán találkozom. Az irodalom minden. A minden, tudjuk, nem őszinte. A legnagyobb hazugság a minden. Képmutatunk, maszatolunk, számíthatunk, centizgetünk vagy patikázunk, hát persze. Kicsiben, nagyban, szonettben vagy novellafüzében. Védj meg, reláció. Emelj föl! A minden hazudik, és aztán neki lesz igaza. Amikor Csajka Gábor Cipriánt említi Németh Bálint, és Simon Bettina említi Meliorisz Bélát, az nekem az idei JAK-tábor legfontosabb pillanata volt, lett, mert hirtelen megértettem, hogy ha elfelejtenek, mert el fognak felejteni – mint Kálnokyt, mint Csorba Győzőt – és ne legyen kétséged erről, vagy átértékelnek, leáraznak, kiárusítanak, ha a szemetes fiúk dobnak gödörbe, ha egyszer csak kihullsz a közösből, és nem vagy már még csak láb-jegyzet sem, jöhet egy kéz, egy olyan tandoris semmi kéz, hogy kiemeljen a hideg, részvétlen nincsből. És megmárt az emberbarát éjszakában, akár egy pohár borban. Nekem ez lett az idei legnagyobb vigasz, az én személyes, jó kis vigaszom, pedig nem is velem, csak más pályatársakkal történt. Akik közül az egyik már nagyon régen nem is írhat verseket.

A MAXIMALISTA

Konferencia Hazai Attila emlékére

Ára: 600 Ft

Előfizetőknek: 500 Ft

A maximalista,
Hazai Attila emlékére
(Írások, beszélgetések
Hazai Attila művészetéről)

Hazai Attila
Juhász Róbert
Kormányos Ákos
Mohai V. Lajos
Nagy Hajnal Csilla
John Peck
Petőcz András
Robert Pinsky
Tóth Erzsébet
versei

Bene Zoltán
Murányi Sándor Olivér
Patak Márta
Sántha József
prózája

